

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium circa alapas Christo inflictas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

tur eum sibi reconciliare prius, quam veniant ad iudicium. Quamvis enim in hac vitâ fuerit mitis ac patiens, ut amore nostri sustineret omnes injurias; rigidus tamen erit olim in condemnandis iis, qui ob respectum legis & iudicii mundani, noluerint ipsum imitari in hac parte. Equidem his, quibus hoc videtur valde difficile, suaserim, ut confisi misericordiâ Dei, coram ejus majestate faciant generosum propositum, nihil agendi ex iudicio & opinionibus mundi, ne cum vitæ quidem & honoris periculo: factoque hoc generali proposito, diffidentes viribus suis, prosternant se ad pedes domini, & per has ipsas alapas ejus petant gratiam; ut, cum tam potentes fuerint, ut obseratas cæli portas panderent, ac spoliarent infernum, aperiant sibi cog ad excipiendam lucem & gratiam Dei; & expellant à se timorem terrenum, assumendo robur ad validè resistendum omni humano terrori. Quo facto, Christus Dominus noster, qui pro plantandâ in cordibus nostris veritate suâ sustinuit omnes injurias, magni faciet hæc desideria nostra, & operabitur in nobis solita sua mirabilia.

E X E R C I T I V M

Circa alapas Christo inflictas.

I.

Sine me, ô bone Jesu! intueri pulchritudinem divini vultus tui, priusquam profanæ manus crudelium carnificum illam deforment. Adoro te, cælestis pulchritudo! in quam desiderant Angeli semper aspicere: quam admirantur beati; ô lætitia cæli, gloria te amantium, suavis & amorosa captivitas te quærentium! Quis unquam, Domine, audebit mittere manus, & profano tactu contemere divinam hanc faciem? sufficiant tibi, Domine, aliæ injuriæ, quas passus es. Ne permittas, ô amor animæ meæ! ut accedant ad conspurcandam hanc divinam pulchritudinem; ne animæ illâ captæ, & ex illâ viventes, eam non amplius possint agnoscere. O crudi & inhumani! ô saxo duriores! si sciretis, quem habeatis inter manus; si nôsetis pulchritudinem, con-

*Gloriosa
captivitas
quæ nos
faciem.*

tra quam insurgitis, ô quomodo mox mutaremini è feris lupis in agnos! Ego, Domine, ego sum durus, qui video te percuti, & vivo, neque cor mihi ruptum dissilit in frusta. Video ferale odium inimicorum tuorum crudelissimis alapis exerceri in hoc divino vultu; & adhuc manet in me spiritus, nec exanimis coruo, sed oculis intueor te sufferentem has injurias!

II. Quid hoc est rei, bone Jesu? non satis est, videre omnia hæc membra distensa in cruce; sacratissimam carnem dilaceratam flagellis; & hodie nullam partem sanctissimi tui corporis integram fore; ut nec divino tuo vultui parcas, & in ipso fieri velis initium tormentorum? quomodo, Deus meus, inveniri possunt corda & viscera talia, quæ simile quid audeant? quomodo cessat omnis reverentia erga hujus divinæ faciei modestiam, gravitatem & majestatem? & insuper, ut liberiùs percutiant, eam obvelant? Verè, Domine, te delectat humiliari, & exercere mansuetudinem: quod si non ita esset, impossibile foret, exponere divinam hanc faciem impudentissimis istis injuriis. Hic, ô lux animæ meæ! video, quàm procùl absim ab hac humilitate. Edico *Cujus desiderium injurias red- dit accepit.* palàm omnibus, amore tui me paratum esse tolerare summas, quæ inveniri possint, injurias: sed cum considero interiora mea, & veritatem dicere volo; quando sufferendæ forent alapæ contra justiciam, & ab hominibus me inferioribus, licet publicè dicam me paratum ad illas, quòd videam vultum tuum adeò tractatum indignè; confiteor meam infirmitatem & miseriam, tunc ego vel multùm turbor, vel magno mihi constat eas tolerare; vel denique omnino non tolero. Et quare hoc, Deus meus? quia mea humilitas consistit solùm in lingua; superbia verò intus est in mea vili natura. Tu, ô divine Agnelle! tanquam humilis corde & animo, & cum gustu, non habes rationem divini vultus tui: tacendo & sufferendo, plenus amore erga ipsos, qui te afficiunt injuriis; te das illis in manus, ut mihi parcatur, qui commerui. Et ego superbus corde & animo, cum exemplo tam efficaci nondum habeo desiderium offerendi me ad alteram alapam, si unam accepero. Quandònam, Domine, humiliabis ac deprimes hanc meam superbiam? quando me facies mitem, & humilem corde?

*Mundana
leges in
Christo ces-
sant.*

III. Leges mundi inveniunt rationem, ut occidam eum, qui mihi infregerit alapam, & æstimem pluris meam faciem, quàm alterius vitam. Sola mancipia non vindicant alapas sibi datas à dominis: & tu, meum summum bonum, pluris æstimas meam vitam ac salutem, quàm sacratissimam faciem tuam. Quis fuit ille, DEUS meus, qui meum servum te fecerit? poterit forsan dici de te, amorem tuum esse cæcum & insipientem? quis es tu, & quis ego, & quis tu propter me? ô secretum! ô ignis! ô altitudo divini amoris! ô amor, qui tam mirabilia facis in hoc domino, pro mei amore! quomodo non mutas hunc vilem terræ vermiculum? ut audeat aliquid pro ejus divino amore, an reperis majorem in me resistantiam, quàm in hac divina majestate? ô me miserabilem, ô frigidum, ô pauperem! quàm longè abs sum ab hoc igne? ô qui videret eum accensum in isto corde!

*Ingratitudo
peccatoris,*

IV. Pudet me mei, Domine, cùm video, quòd ii, à quibus tam indignè exciperis, non sint animalia bruta, aut fera, sed homines, ejusdem mecum naturæ, & me filium ejusdem Adami, cuius illi sunt, naturæ tam improbæ, tam cæcæ, tam perversæ, ut cadat in eam odium hujus divinæ pulchritudinis, audacia verberandi hanc faciem, tædium intuendi hunc cælestem decorem, & malitia velandi eundem, ut liberiùs in eum insaniant. Ego, Domine ac DEUS meus, non solùm peccatis meis promerui, quæ tu pateris, & eorum causa fui; sed & natura, quæ te sic tractat, mea est: & ego tamen eam non odi, non horreo me ipsum ex corde, sed amo illam & me ipsum plùs, quàm te, & legem tuam. O me misellum! quàm sum vilis, dum te non cognoscendo invenio causas te non amandi ex toto, ac tradendi me tibi, ut me ames, me succendas tuo amore, me mutes, humilies & exaltes. O Quando facies mutationem hanc, Domine? quando mihi dabis odium me ipsius? quando averfabor rem, quæ sibi relicta sine gratia tua profert tantam malitiam? ô mi bone Jesu! ô mi humilis Jesu! perface in me opus, pro quo tanta pateris: nam si manum tuam tollas à me, pejor sum his ipsis, qui nunc te cruciant: quia sum tam durus, ut, licet alapis te non petam, ut ipsi; tamen me non mutem, non me humilem ex corde, non me penitè horream.

V. O mi

V. O mi bone Jesu ! tantum est odium, quo contra te : *Faciem*
flagrant, ut nolint videre quidquam, quo mitigetur eorum rabies : *DEI ab-*
ideoque velant pulchritudinem & modestiam divini vultus tui. *scandit.*
Quomodo, Deus ac Dominus animæ meæ ! remansisti inter ma-
nus tam crudeles, ex odio tam diuturno contra te, quod nunc
erumpit in sacratissimam faciem tuam per tot alapas ? ô amor
animæ meæ ! noli à me abscondere divinam hanc faciem, quan-
tumlibet malè deformatam. Ita illam desidero, ita adoro : mon-
stra mihi eam hoc modo, ut sola tua pulchritudo me capiat ;
amor velati vultus me accendat, me rapiat. Ignosce mihi, Do-
mine, mala, quæ dolet anima mea contra te commisisse. Ah quo-
ties, Domine, vultum tuum velavi, ut liberè sequerer meos appe-
titus ! Jam in eo, quod faciunt hi carnifices, me illumina, ut in-
telligam verè, qualis fuerim hætenus.

VI. Quid agis, Domine, quando lego tuam doctrinam,
audio verba tua, considero, quid pro me feceris, vel per inspira-
tionem tuam intus moveor & vocor, vel agnosco, quis sis, & quid
tibi debeam pro meis peccatis & erroribus, quæque sit via veri-
tatis ? quid, inquam, tunc aliud facis, quàm quòd ostendas mihi
pulchritudinem tuam, ut amem te, & mittas radios tui vultus in
me, ut observem legem tuam, te possideam, & amore tui sinam me
capi ? & ego quid aliud ago, quando cum perfidia mea nolo au-
dire vocationem tuam, neque curo has veritates, oblitus tui, servus *Et propria*
meæ propriæ voluntatis, & vitiorum meorum, nisi quòd velem *voluntas*
lucem tuæ pulchritudinis, quæ me abducat à fœditate meorum *pulchritu-*
appetituum, quos ego sequor, & amo ? O misericordia infinita ! *dinem ejus.*
quæ si infinita non esses, me sustinere non posses ; parce mihi per
infinitum amorem tuum : concede mihi, Domine, ut ab hac hora
non ampliùs amittam te ex oculis meis, sed habeam te semper
præsentem : & sicut hætenus te fugi, sic deinceps te quæram ;
sitque hinc tandem finis meæ cæcitatæ ac duritiæ ; ne propter ea,
quæ feci hætenus, omittas ostendere mihi divinam faciem tuam,
& emollire duritiem animæ meæ ; quandoquidem tua misericor-
dia major est, quàm infelix mea malitia ; túque plus potes igno-
scere, quàm ego delinquere. Hæc horâ me potes mutare, ac

transformare in te. Muta me, Deus meus, amor meus, & Salvator meus!

*Quærentes
Iesum inti-
mè cum eo
conjugi
petunt.*

VII. Sufficiat jam, Domine, quod passus es: fac, ut cessent hi carnifices: ostende mihi divinam hanc faciem, ut eam videns emolliar & plangam, ac liquefactus consumar totus in ejus amore. Judæi velaverint faciem Moysi, quia non poterant sufferre splendorem, quem retulerat à tuo colloquio, & maluerint loqui cum illo, quàm cum DEO, timentes mori: sed animæ, quæ toto corde diligunt te, ô JESU animæ meæ! te quærent, & sequuntur divinam pulchritudinem tuam: captæ immensâ tuâ charitate, desiderant audire vocem tuam, & facie ad faciem colloqui tecum: oderunt omne, quod impedire potest hunc favorem: non ferunt, ut inter te & ipsas quidquam intercedat, ne minimum quidem, quo abscondatur tua cælestis pulchritudo. Moyses, qui te venerat, & ardebat amore tui, tantùm anhelabat ad hanc pulchritudinem, ac petebat, ut, quia tuâ eum dignatus es amicitia, ipsam ei monstrares. Ergo, Domine, quomodo versaris ob oculos obturatos, ut te videre non possim? revela, Deus meus, faciem tuam huic indigno servo tuo, quia ab illa nihil aliud expecto, quàm claritatem, in qua te cognoscam & amem, ac transformer totus in te. Rape, Domine, cor meum: & si aliquando id facturum es, jam facias. Verum est, Deus animæ meæ, si essem tuus, nulla res mihi absconderet radios tuos; sed in omnibus te viderem, te cognoscerem, si fideliter te, & puro corde amarem. Sed, ô salus animæ meæ, quis hoc faciet, nisi tu?

*Quem re-
spicit Deus,
ad peniten-
tiam mo-
vet.*

VIII. Domine mi, Jesu Christe! à te, Dominus ac Deus meus, peto veniam hanc horâ. Recordare, Domine, quod oculi, quos velaverunt Judæi, non potuerint claudi Petro Apostolo tuo, qui te negabat eodem tempore; sed eum respexeris, & radiis tuis cor ejus percusseris, & illuminaveris, ut agnosceret lapsum suum, deploraret, emendaret, & converteretur ad te. Eia, Domine animæ meæ, adhuc idem ipse es, qui tunc eras. Aspice me, Domine, cum misericordiâ: penetra cor meum virtute radiorum tuorum: reduc me ad te, ut agnoscerem meum miserum statum, desleam peccata mea. Transforma me in te, mi dulcis JESU! & pro
tuo

*Resignatio
voluntatis*

tuo me recipe; quia me, quomodo, & quantum possum, offero tibi, hominem
 & in manus tuas configno. Muta me, Domine, ex eo, qui haecenus in Deum
 fui: da mihi tuum divinum amorem, ut semper maneam captus transfor-
 tuâ pulchritudine, mi bone Jesu, mi Domine, Magister & Pastor mat.
 animæ meæ errantis!

O Mater Dei sanctissima! quæ plus aliis omnibus amas pulchritudinem hujus Domini; & magis, quàm alii, sensisti tam deformatum, & plenum livore à crudelibus alapis; quæque præ omnibus creaturis capta semper fuisti specie hujus faciei divinæ; recordare hujus miseri peccatoris, & impetra mihi ab eo, ut his tormentis tuis erudire me velit. Accipe, Domina, curam mei, ut me trahas post te ad divinam pulchritudinem ejus. O sancti Angeli! qui pulchritudine vultûs divini sustentamini: ô curia cælestis! quæ tota capta & glorificata es pulchritudine faciei divinæ; amate, laudate, extollite hunc Dominum, quantum potestis: ardet igne divino pro vobis, & pro me; ac supplete meæ tepiditatis defectus: & quia videtis, quid amittat, qui recedit ab hac pulchritudine, impetrate mihi misericordiam ab hoc Domino, cum perpetua ejus memoria; inseparabilem unionem cum ipso, & odium omnium, quæ ab ipso abducunt. Amen.

ÆRVMNA XXXII
 Consputatio Domini.

I.

Simul cum alapis passus est Christus Dominus ignominiosè
 noster aliud genus contumeliæ, naturâ suâ intolerabile tractatur
 & ignominiosissimum, quo sacratissimum ejus vultum Christus.
 consputaverunt. Quod ipse pro tanto habuit, ut & per Isai c. 50.
 Isaiam prædixerit his verbis: *Faciem meam non averti ab increpan-*
tibus, & conspuentibus in me. Et ipsemet illud postea enumeraverit
 inter præcipua, cum dixit filium hominis tradendum gentibus, &
 illudendum, & flagellandum, & conspuendum. Et meritò graviter
 hoc sensit, quòd alia, quæ pertulit, non sint insolita inter homines;
 at spueri in faciem alterius, communiter extra mores hominum

Zz 3.

est: